

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupen Mgr. Terezou Landfeldovou, advokátkou se sídlem Vítězná 734/11, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, sp. zn. OÚPSŘ 163/2018-330-rozh., o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30. 8. 2019, čj. 59 A 9/2019 - 50,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4 114 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Terezy Landfeldové, advokátce, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žádostí žalobce ze dne 20. 7. 2012 adresovanou Magistrátu města Jablonec nad Nisou (dále jen „stavební úřad“) bylo zahájeno řízení o dodatečném povolení změny stavby – přístavby k budově č. p. 28 v obci B., v CHKO Jizerské hory, spočívající ve zbudování vyzdřeného suterénu s terasou. Stavebnímu úřadu bylo ze strany Agentury pro ochranu přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“) doručeno negativní závazné stanovisko ze dne 19. 7. 2017 ke změně stavby. Toto závazné stanovisko bylo zrušeno v odvolacím řízení. Nově AOPK vydala závazné stanovisko dne 4. 4. 2018, které bylo opět negativní. Vzhledem k tomuto negativnímu závaznému stanovisku stavební úřad následně zamítl žádost o dodatečné povolení změny stavby rozhodnutím ze dne 6. 6. 2018, čj. 50934/2018. V odvolání žalobce brojil i proti závaznému stanovisku, které tak v odvolacím řízení přezkoumalo Ministerstvo životního prostředí, jakožto nadřízený dotčený orgán,

a závazné stanovisko AOPK vlastním závazným stanoviskem ze dne 11. 10. 2018, čj. MZP/2018/540/664, potvrdilo. Žalovaný (dále „stěžovatel“) rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci shledal důvodnou a rozsudkem uvedeným v záhlaví rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nepřezkoumatelnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku stěžovatel brojí kasační stížností.

[2] Krajský soud považoval z několika žalobních námitek za důvodnou pouze jednu, kvůli které rozhodnutí stěžovatele zrušil. Vzhledem k tomu, že v kasační stížnosti je napaden právě pouze tento rozhodný důvod, Nejvyšší správní soud nebude dále rekapitulovat i další úvahy krajského soudu.

[3] Krajský soud uvedl, že nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem. Závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 11. 10. 2018 se dle krajského soudu nevypořádalo s námitkou uvedenou v podaném odvolání, dle které se stavební prvky vytýkané stavbě žalobce (vyzděná terasa) v B. v okolí nemovitosti žalobce opakovaně vyskytují. K odvolání žalobce přiložil také fotografie, na něž chybí prakticky jakákoli reakce. Nadřízený dotčený orgán pouze uvedl, že argumentace žalobce je účelová a neodpovídá skutečnosti. Taková reakce byla dle soudu obecná a nedostačující. Bylo povinností nadřízeného dotčeného orgánu se vyjádřit ke stavbám zachycených žalobcem na přiložených fotografiích a vysvětlit, zda se jedná o odlišné prvky či z jakých důvodů je situace okolních domů v B. odlišná od případu žalobce. Krajský soud rovněž poznamenal, že fotografie nejsou ve správním spise vytištěny. Jejich přiložení však plyne z obsahu odvolání a z průvodky elektronického podání odvolání – soubory s příponou .jpg.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s názorem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ze dne 11. 10. 2018. Závazné stanovisko obsahuje odůvodnění toho, proč by dodatečným povolením stavby a tím jejím ponechání v území, došlo k narušení přírodního prostředí a krajinného rázu dotčeného místa a tudíž nebylo možné udělit souhlas. Důvodem zamítavého závazného stanoviska bylo především to, že další nepovolená stavební úprava provedená žalobcem by již byla příliš vážným zásahem do tradičního, byť již žalobcem narušeného, vzhledu konkrétní stavby. Důvodem zamítnutí žádosti žalobce nebylo to, že by se v okolí stavby již obdobné stavební úpravy nevyskytovaly, ale to, že jím provedený nepovolený stavební zásah byl pro vzhled konkrétního objektu a jeho začlenění do konkrétního místa již přespříliš. Odvolací námitka žalobce tak nesměřovala proti důvodům, pro které bylo jeho odvolání zamítnuto, a její případné nevypořádání, nebo jen obecné vypořádání, nemůže mít žádný skutečný dopad do hmotných práv žalobce. Žalobce v odvolání neuvedl žádná konkrétní čísla popisná, parcelní, nebo jiné označení, kde se jím fotograficky zachycené stavby mají nacházet. Věc byla ze strany AOPK a nadřízeného dotčeného orgánu posuzována na základě jejich vlastní místní znalosti. V bezprostředním okolí dané stavby se žádné obdobné z veřejných prostranství viditelné stavební prvky u jiných staveb nenacházejí.

pokračování

[5] Stěžovatel dále podrobně rozvedl, proč námitka výskytu obdobných staveb nebo stavebních úprav v okolí nemusí být vůbec relevantní.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel současně tvrdí, že se není nutné zabývat dalšími lokálními stavbami, avšak při rozhodnutí postačilo vycházet z „místní znalosti“. Stěžovatel se nevěnoval námitkám uvedeným v odvolání, resp. přiloženým fotografiím, jelikož každá fotografie je označena přesným číslem popisným zachycené budovy a výčtem opakujících se stavebních prvků obdobných těm, které se vyskytují na žalobcově stavbě. Některé z fotografií obsahují i výřez z mapky označující umístění stavby. Dané fotografie zřejmě ani stěžovatel neviděl, čemuž odpovídá i to, že nejsou vytištěny a založeny do spisu. Žalobce poukazoval na stavební prvky alespoň tří staveb, které jsou v bezprostředním okolí jeho stavby.

[7] Žalobce rovněž uvedl, že změnu stavby mu navrhl pracovník Správy CHKO Jizerské hory. Ke změně postoje dotčených orgánů došlo až v průběhu stavby terasy. Dle názoru žalobce především proto, že došlo k obměně zaměstnanců příslušných orgánů, včetně pracovníka, který žalobci sám navrhnul stavbu terasy, resp. její prodloužení i před stavbu přístavby.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] V posuzované věci je sporná pouze jedna otázka, a to zda krajský soud správně posoudil otázku, jestli Ministerstvo životního prostředí dostatečně v závazném stanovisku ze dne 11. 10. 2018 reagovalo na námitku žalobce, dle které se v okolí nemovitosti žalobce opakovaně vyskytují ty prvky, které jsou jeho stavbě vytýkány, což dokládal fotografiemi.

[9] Žalobce v odvolání uvedl následující: *„Pokud jde o údajnou netypičnost rozšíření suterénu do volného prostoru mimo svah a jeho vyzdění, je třeba připomenout, že v okolí budovy stavebníka se nachází řada stejně řešených staveb s vystoupeným vyzděným suterénem. Příkladem přikládá odvolatel fotografie staveb z H. B. nacházející se v bezprostřední blízkosti. Místní uspořádání i charakter staveb, včetně umístění v blízkosti centrálního parkoviště je nepochybně AOPK dobře známo.“* Ministerstvo životního prostředí ve svém závazném stanovisku z 11. 10. 2018 nejdříve rekapitulovalo danou námitku. Následně k ní jednou větou uvedlo, že tato námitka je účelová a neodpovídá skutečnosti. Stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí opsal odůvodnění závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí.

[10] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgány nedostatečně reagovaly na danou námitku žalobce. Tato námitka byla uvedena až v samotném závěru odvolání, avšak nebyla žádným způsobem „skrytá“ v jiném textu. Jednalo se o samostatný odstavec, ze kterého je zcela zřejmé, co žalobce namítal a co rozporoval. K této námitce ani k přiloženým fotografiím se Ministerstvo životního prostředí ani stěžovatel nevyjádřili. Odvolací správní orgán má zásadní povinnost reagovat na každou námitku uvedenou v odvolání, a to alespoň v takovém rozsahu, aby vysvětlil, proč námitka není důvodná. Výjimečně nemusí reagovat výslovně, pokud danou námitku vypořádá implicitně jinou úvahou (viz ve vztahu k námitkám uvedeným v žalobě náleze Ústavního soudu ze dne

12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 316/2018 - 60, č. 3876/2019 Sb. NSS). V posuzované věci však stěžovatel nevypořádal dané námitky ani implicitně. Stěžovatel namítal, že zamítavé závazné stanovisko bylo vydáno, jelikož žalobcova stavba „přespříliš“ zasahovala do tradičního vzhledu jeho stavby, nikoliv z toho důvodu, že by se v okolí jiné podobné stavby nevyskytovaly. V souladu se zásadou legitimního očekávání ukotvenou v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*), se v takovém případě mělo Ministerstvo životního prostředí vyjádřit i k tomu, proč v případě žalobcovy stavby je její zamýšlená změna již vážným zásahem do tradičního vzhledu, pokud u jiných staveb v okolí k takovému zásahu dojít mohlo. Stěžovatel, resp. nadřízený dotčený orgán, mohl uvést, že stavby zobrazené na fotografiích nejsou v blízkosti stavby žalobce, nebo nejsou povolené, popř., jak to nyní činí stěžovatel v kasační stížnosti, mohl odůvodnit rozdílné řešení věci žalobce tím, že podobné stavby v blízkosti mohly být sice v minulosti nějakým způsobem povoleny, avšak přesto nelze ustoupit z památkové ochrany a ochrany krajinného rázu kvůli existenci nevhodných a rušivých staveb se znehodnocujícími prvky. Správní orgány však na námitku tímto a ani jiným způsobem nereagovaly. Nedostatek odůvodnění rozhodnutí nelze následně napravit až v řízení o žalobě či dokonce až v kasační stížnosti (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Afs 266/2017 - 31, bod 19).

[11] K samotné námitce, ve které stěžovatel uvedl, že námitka výskytu obdobných staveb nebo stavebních úprav v okolí nemusí být vůbec relevantní, se Nejvyšší správní soud nebude vyjadřovat, jelikož jeho úkolem je pouze přezkoumat úvahu krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska. Nemůže hodnotit to, co měl učinit správní orgán již ve správním řízení, avšak tak neučinil.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že kasační stížnost je nedůvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zástupkyně žalobce, který měl v řízení o kasační stížnosti úspěch, učinil jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za který jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. citované vyhlášky], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 stejné vyhlášky. Tato odměna se zvyšuje o 21% sazbu DPH. Celkem tedy 4 114 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit žalobci k rukám jejího zástupce Mgr. Terezy Landfeldové, advokátce, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. ledna 2022

Petr Mikeš
předseda senátu